

Arrest

nr. 326 635 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 september 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 30 september 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 november 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 28 mei 2024 en 16 juli 2024.

1.3. Op 30 augustus 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Shiikhal-clan te behoren, een subclan van de Hawiyeclan. U bent een soennitische moslim. U bent geboren op (...) 1960 in de wijk Shibis in Mogadishu, waar u tot uw vertrek uit Somalië woonde.

U was werkzaam op het paleis van de Somalische overheid, in het departement van sociale zaken. U was binnen dit departement verantwoordelijk voor vrouwenzaken. U promootte de deelname van vrouwen in de sportwereld en in de politiek. U was daarnaast ook het hoofd van de Somali Volleyball Federation. U heeft een vrouw en drie kinderen. Daarnaast voedt u ook twee kinderen van uw zussen op.

Al Shabaab begon met u te viseren omwille van uw twee jobs. De eerste keer dat Al Shabaab u belde was in mei 2022. Ze zeiden dat u moest stoppen met uw werk, en dat sport tegen de Islam is. Ze belden u nog een tweede keer. Ze zeiden dat ze het gevoel hadden dat u niet luisterde naar hen. Ze probeerden u opnieuw aan te manen om te stoppen met uw werk, maar aangezien u weigerde dit te doen, bedreigden ze u. In juni 2022 stuurden ze u een sms waarin stond dat ze besloten hadden dat ze u zouden doden, maar dat u dit nog kon vermijden, als u zou stoppen met uw werk. U antwoordde niet, en u verwijderde de sms.

Op 1 juli 2022 heeft Al Shabaab uw huis aangevallen. Ze gooiden een granaat, en bestookten uw huis met kogels. Uw zonen waren niet thuis. U zelf was ook niet thuis, maar de aanslag vond plaats op het moment waarop u normaal gezien naar huis komt. Uw vrouw en uw dochter waren wel thuis, maar zij waren ongedeerd. Uw burens belden u op om u op de hoogte te brengen. Vervolgens belde uw vrouw u, en zij raadde u aan om niet terug naar huis te komen. U besloot om die nacht in het ministerie te overnachten. Tien dagen later moest uw auto gerepareerd worden. De mekanieker reed met uw auto, toen die plots ontplofte. De mekanieker kon ontkomen. Vervolgens ontving u opnieuw een sms, met de boodschap of u al dan niet hun bericht gekregen had. U antwoordde niet, omdat u wist dat het al hun plan was om u te doden. In diezelfde maand juli, besloot de directeur-generaal van het paleis dat er niet meer mocht overnacht worden in het paleis. Daarbovenop wou de directeur-generaal van het paleis iemand anders aanstellen in uw plaats. U kreeg andere taken toebedeeld, zoals het maken van een inventaris van het kantoomateriaal.

U verklaarde in uw eerste interview op het CGVS dat u op 10 augustus vanuit Mogadishu met het vliegtuig naar Istanbul vertrok. U verbleef daar een maand. Vervolgens ging u met de boot naar Griekenland. In Athene betaalde u 2500 dollar aan een smokkelaar, en hij bracht u naar België.

Nadat u in uw tweede interview geconfronteerd wordt met uw Schengenvisum, wijzigt u uw verklaringen, en verklaart u vanaf 29 augustus in Kenia verbleven te hebben. Terwijl u daar was, ontving u een uitnodiging voor de International Volleyball Conference, en kon u een Schengenvisum krijgen. U vertrok op 22 september uit Kenia, en u kon met uw Schengenvisum Europa binnenkomen.

U reisde vervolgens naar België op 28 september 2022, en u deed een verzoek om internationale bescherming op 30 september 2022. Bij terugkeer naar Somalië vreest u Al Shabaab. De overheid garandeerde uw veiligheid niet. Daarbij kan u niet terugkeren naar Somalië, omdat u niet gewaardeerd zou worden op alle functies die u zou krijgen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende stukken voor: kopieën van paspoorten (enkel het origineel van het sinds 2021 vervallen paspoort werd getoond), badges, uw identiteitskaart, foto's van activiteiten van uw carrière, een foto van de aanslag op uw auto, een USB-stick met de volgende drie filmpjes op: u die een speech bijwoont, u die een speech geeft, en u die deelneemt aan een bijeenkomst van de Somali Volleyball Association in 2020, een attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat u deelnam aan een inburgeringscursus in België, brieven met betrekking tot uw carrière, en een vaccinatiebewijs van covid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en

EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie de notities van het eerste interview op het CGVS, (hierna afgekort als CGVS 1), p. 3 alsook de notities van het tweede interview op het CGVS (hierna afgekort als CGVS 2), p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo moet het CGVS vaststellen dat u minstens twee keer doelbewuste en weloverwogen leugens heeft verteld. Dit betreft uw verklaringen rond uw visum, en de door u voorgelegde foto van de aanslag op uw auto. Bovendien heeft het CGVS moeten vaststellen dat u een web van leugens gecreëerd heeft om uw leugen rond uw visum te kunnen volhouden.

1. Het visum

U beweert aanvankelijk dat u naar Europa bent gekomen via Turkije en Griekenland (CGVS 1, p. 19 en verklaringen DVZ, p. 12). U vertelt een verhaal met veel detail over deze reis. U gevraagd of er een smokkelaar was die u begeleidde tussen Mogadishu en Turkije, verklaart u dat iemand die vroeger voor de Turkse ambassade werkte en die nu naar Canada verhuisd zou zijn, u hielp met het visum voor Turkije, maar dat u zelf wel het vliegticket moest kopen (CGVS 1, p. 20). Verder verklaart u dat u een maand in Istanbul verbleven hebt, dat u van Turkije met de boot naar Griekenland bent gegaan, en dat u vervolgens zeven dagen gewandeld heeft. U ging via Thessaloniki met de trein naar Athene. U leerde daar Somalische jongens kennen, en via uw vrienden daar kon u in contact komen met een smokkelaar. U betaalde hem 2500 dollar voor een paspoort, dat de smokkelaar vervolgens weer van u heeft afgenomen (CGVS 1, p. 19,20). U spande zich dus duidelijk in om een overtuigend en gedetailleerd verhaal te verzinnen over de organisatie en het verloop van uw reis om de Belgische asielinstanties te misleiden, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust. Hier staat echter tegenover dat het CGVS vastgesteld heeft dat u in het bezit was van een visum voor de Schengenzone dat geldig was voor een periode van 19 september 2022 tot 19 oktober 2022 (zie document nummer acht in de blauwe map van het administratieve dossier, het integrale visumdossier uit Nederland). U zelf bent België binnengekomen op 28 september, dus binnen de periode waarvoor uw visum geldig was. En toch beweert u eerst dat u via Turkije en Griekenland gereisd had (CGVS 1, p. 19). Deze twee zaken lijken niet met elkaar verenigbaar, want het is niet logisch dat iemand die op een veilige en goedkopere manier naar Europa kan reizen, namelijk met een visum, er toch voor zou kiezen om de veel gevaarlijkere, duurdere, en bovendien illegale weg via Turkije en Griekenland te nemen. Omdat deze tegenstrijdigheid werd vastgesteld, werd u geconfronteerd met de twijfels die het CGVS plaatst bij uw reisweg (CGVS 1, p. 20). Hierop maakt u een redenering dat uw dienstpaspoot steeds wordt afgegeven aan de mensen van het Olympisch comité, en dat het zou kunnen dat zij een visum in uw naam aangevraagd hebben, om iemand anders te kunnen smokkelen (CGVS 1, p. 20).

In het tweede interview wordt u opnieuw geconfronteerd met deze kwestie. Er wordt deze keer ook bij gezegd dat als het CGVS moet vaststellen dat u over bepaalde zaken de waarheid niet vertelt, dat dat uw algehele

geloofwaardigheid schaadt (CGVS 2, p. 6). Er wordt u dus nogmaals gevraagd of u ooit een Schengenvisum heeft gehad, en u antwoordt met het volgende: "Hoe bedoel jij dat? Nee. Ik wil je vragen, waarom denk jij dat?" (CGVS 2, p. 6). U ontkent in eerste instantie dus alsnog. Omdat het CGVS dan nog eens aandringt, geeft u uiteindelijk toe dat naar Europa bent gekomen op basis van uw Schengenvisum (CGVS 2, p. 7).

Zo komt plots naar boven dat u in Kenia verbleven hebt voordat u naar Europa kwam, terwijl u daar bij de vertelling van uw asielrelaas in het eerste interview helemaal niets van vermeldt (CGVS 1, p. 17-18). Even later in dat eerste interview wordt u nogmaals gevraagd wat u allemaal concreet heeft gedaan nadat u uw vrouw aan de lijn had na de aanslag op uw huis, en ook hier vermeldt u niet dat u enige tijd in Kenia verbleven hebt (CGVS 1, p. 22). U wordt zelfs een derde kans gegeven om uw verblijf in Kenia te onthullen, met de vraag of u nog ergens anders heeft geslapen nadat u uit het paleis gezet werd. U antwoordt dan enkel dat u bij iemand verbleef die op het paleis werkte (CGVS 2, p. 6). Nadat u toegeeft dat u met een visum naar Europa gekomen bent, verklaart u dan plots dat u bijna een hele maand in Kenia verbleven hebt (CGVS 2, p. 7). Hier wilt het CGVS benadrukken dat er u in het begin van beide interviews op gewezen werd dat het uw verantwoordelijkheid is om de waarheid te vertellen, en een correct beeld te geven van eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd u expliciet gezegd dat als u niet de volledige waarheid vertelt, dat u dan een negatieve beslissing riskeert (CGVS 1, p. 3 & CGVS 2, p. 2). Door het verzwijgen van uw verblijf in Kenia van bijna een maand lang, komt uw geloofwaardigheid, die overigens al zeer laag was, nog meer in het gedrang. U geeft toe dat u gelogen heeft, u verontschuldigt zich hiervoor, en u zegt dat u niet wilt liegen (CGVS 2, p. 7-8). Er zou van u verwacht kunnen worden dat u vanaf dat moment enkel de waarheid verklaart, maar het CGVS moet besluiten dat u vanaf dan opnieuw onwaarheden verklaart. U beweert namelijk dat u de uitnodigingsbrief voor het volleybalcongres ontving terwijl u in Kenia was (CGVS 2, p. 7), volgens uw verklaringen dus tussen 29 augustus en 22 september (CGVS 2, p. 7), terwijl uit het visumdossier duidelijk blijkt dat de uitnodiging voor het volleybalcongres verstuurd werd op 1 juli 2022, uw vliegtuigtickets al werden geboekt op 22 juli 2022, en het Somalische ministerie van Buitenlandse Zaken op 08 augustus 2022 een begeleidende brief stuurde om uw visumaanvraag te ondersteunen (zie het visumdossier). Het kan dus niet kloppen dat u deze uitnodiging geheel onverwacht ontvangen hebt tijdens uw verblijf in Kenia tussen 29 augustus en 22 september, toen u al op de vlucht was voor AS (CGVS 2, p. 7).

Vervolgens probeert het CGVS iets meer zicht te krijgen op deze kwestie met het visum, door u te vragen wanneer u het visum aangevraagd hebt. Op deze vraag antwoordt u wederom naast de kwestie, en u antwoordt dat u het visum gekregen hebt op 19 september (CGVS 2, p. 7). Een antwoord op de vraag wanneer u het aangevraagd hebt, biedt u dus niet. Dat is jammer, want hier had u uw geloofwaardigheid enigszins kunnen herstellen door vanaf dan wel open kaart te spelen. In de plaats daarvan blijft u vragen ontwijken, en op die manier het CGVS in het ongewisse houden. Wanneer het CGVS ook meer duidelijkheid wenst te verkrijgen over het paspoort waar u legaal mee naar hier kon reizen, wordt u gevraagd of u dit paspoort al dan niet bijhebt. U antwoordt het volgende: "Hoe bedoelt u?" (CGVS 2, p. 7). U wordt vervolgens aangeraden dat u de waarheid vertelt, aangezien uw geloofwaardigheid na uw leugens rond uw visum al zeer ver te zoeken is, en er wordt u aangeraden dat u het paspoort laat zien (CGVS 2, p. 7). Op deze vraag antwoordt u wederom naast de kwestie. U antwoordt namelijk met: "Welk paspoort?" (CGVS 2, p. 7). Tot op heden heeft u het dienstpaspoot waarmee u naar Europa kon reizen niet neergelegd.

In het eerste interview beweert u dat u uw paspoort bent kwijtgeraakt tussen Turkije en Griekenland (CGVS 1, p. 7). U zou de boot genomen hebben om van Turkije naar Griekenland te gaan, en tijdens de wandeling naar Griekenland raakte u uw tas met uw paspoort kwijt (CGVS 1, p. 7). Wanneer u in het tweede interview dan toegegeven hebt dat u helemaal niet via Turkije en Griekenland gereisd hebt, verklaart u plots dat u het paspoort vergeten bent in de auto waarmee u naar België reed. De auto reed verder naar Duitsland en Finland, en zo hebt u het paspoort nooit meer teruggezien (CGVS 2, p. 8). Het eerste verhaal rond het verliezen van uw paspoort is ontegensprekelijk een leugen, want u reisde niet via Turkije en Griekenland. Als u het dienstpaspoot waarvan u wilde doen uitschijnen dat u het nooit zelf had gebruikt daadwerkelijk in de auto kwijt was geraakt, wat niet meer is dan een blote bewering, had u dat ook meteen zo kunnen vertellen. Om die reden stelt het CGVS uw eerder stereotiepe verklaringen rond het verliezen van het paspoort in de auto ten zeerste in vraag. U laat in het tweede interview een paspoort zien dat slechts geldig was tot 2021 (zie de kopieën van dit paspoort in de groene map van het administratieve dossier). Dit alles wijst erop dat u nog altijd cruciale documenten achterhoudt. U zegt zelf dat u geen reden zou hebben om dit paspoort achter te houden, maar het is niet aan het CGVS om te gissen welke reden u daarvoor zou kunnen hebben. Het is uw verantwoordelijkheid en plicht om een accuraat beeld van uw levensomstandigheden mogelijk te maken.

2. Uw auto

Een tweede leugen dat het CGVS moet vaststellen, heeft betrekking tot het bewijs dat u voorlegt voor de aanslag op uw auto. U legt een foto neer van een brandende auto (zie document nummer 3 in de groene map van het administratieve dossier), en u zegt dat het over uw auto gaat die ontploft zou zijn (CGVS 1, p. 6). Ook hier moet het CGVS vaststellen dat u een leugen vertelt. Aangezien u verklaart dat uw auto ontplofte 10 dagen nadat uw huis aangevallen werd op 1 juli 2022 (CGVS 1, p. 7-8), moet volgens uw verklaringen uw auto dus rond 11 juli 2022 ontploft zijn. De foto die u voorlegt echter, is een persfoto die gebruikt werd in nieuwsartikels in 2013, 2014, 2015 en 2019 (zie document nummer 8 in de blauwe map). Het kan hier dus onmogelijk om uw auto gaan die ontploft zou zijn in 2022. Het CGVS moet hier vaststellen dat u valse

bewijzen voorlegt. Behalve het bedrog over uw documenten en reisroute schrikt u er duidelijk ook niet voor terug om valse bewijzen ter ondersteuning van uw vluchtrelaas neer te leggen.

Naast deze vastgestelde leugens, koestert het CGVS ook grote twijfels over uw bewering dat u geen contact meer zou hebben met uw familie.

Na alle bovengenoemde leugens is uw geloofwaardigheid sowieso al ver te zoeken, en uw beweringen dat u geen contact zou hebben met uw familie doen enkel meer twijfels rijzen. U beweert dat u voor de laatste keer op 2 juli hebt gesproken met uw familie (CGVS 1, p. 14). U hebt ook geen contact meer met vrienden of (ex-)collega's in Somalië (CGVS 1, p.16). Het CGVS heeft van u meerdere actieve profielen gevonden op Facebook, die bevriend zijn met honderden anderen en druk van likes en commentaar worden voorzien (zie de screenshots die werden toegevoegd aan de blauwe map in het administratieve dossier). Uit deze profielen blijkt in elk geval dat u veel meer contact hebt met mensen in Somalië dan dat u doet uitschijnen. Op het eerste screenshot is te zien dat u dit profiel nog recent gebruikte, namelijk op 12 juni, en dat Z.(...) X.(...) reageerde op uw foto (zie screenshot nummer één). Z.(...) X.(...) is volgens uw verklaringen ook de naam van uw zus (CGVS 1, p. 13). Deze interactie op Facebook wijst er sterk op dat u nog contact heeft met uw zus, en toch beweert u dat u geen contact heeft met Z.(...) en A.(...) (CGVS 1, p. 13). Ook met een Ai.(...) M. H.(...) bent u bevriend op verschillende profielen, en zij post uw foto's op haar profiel. Op al die profielen bent u trouwens ook bevriend met een persoon genaamd C.(...) Ca.(...) M.(...) X.(...). Verder moet opgemerkt worden dat deze persoon een sterke gelijkenis met u vertoont. Dit gegeven, in combinatie met de achternamen die overeenkomen, wijst er sterk naar dat deze persoon uw zoon zou kunnen zijn, of op een andere manier nauw aan u verwant is. Wanneer u echter een foto van deze persoon voorgelegd wordt, zegt u hem niet te kennen (CGVS 2, p. 12). Dit kan het CGVS simpelweg niet aanvaarden, des te meer omdat op dit punt al blijkt dat u over meerdere zaken gelogen hebt, zoals het visum en alles daarrond, of informatie bewust achtergehouden hebt, zoals uw verblijf in Kenia. Dat u niet weet wie deze persoon is die duidelijk nauw in contact staat met u op uw vele Facebookprofielen, is dan ook niet aannemelijk. U blijft echter volhouden dat u geen contact heeft met uw familie (CGVS 2, p. 12).

Volledigheidshalve en ten overvloede moet het CGVS ook vaststellen dat er een aantal zaken verschillen tussen het eerste en het tweede interview:

Wanneer u tijdens het tweede interview gevraagd wordt naar de tijdlijn van de telefoontjes van Al Shabaab, verklaart u dat Al Shabaab u nog belde na de aanslag op uw huis, en u bedreigden dat als u niet zou stoppen met uw werk, dat ze u zouden doden (CGVS 2, p. 3). Tijdens uw eerste interview vertelt u echter niets over het telefoontje van Al Shabaab na de aanslag op uw huis. U gevraagd hoeveel keer u gebeld werd door Al Shabaab, antwoordt u dat ze u twee keer hebben gebeld in mei, en dan nog een keer in de maand juni (CGVS 1, p. 21). U verklaart dat de aanslag op uw huis plaatsvond op 1 juli (CGVS 1, p. 17). Volgens uw verklaringen in het eerste interview op het CGVS vond er dus helemaal geen telefoontje plaats na de aanslag op uw huis. Dit maakt dat het CGVS grote vraagtekens plaatst naast uw beweringen rond de telefoontjes. Dat u zomaar zou vergeten dat men naar u belt en uw leven bedreigt, is niet aannemelijk. Bovendien haalt u ook binnen het eerste interview de tijdlijn van de telefoontjes door elkaar, want als u voor de eerste keer vertelt over de telefoontjes en sms'jes, verklaart u dat Al Shabaab u twee keer belde, en dan u in de maand juni een sms stuurden waarin ze u met de dood bedreigden (CGVS 1, p. 17). Wanneer u later gevraagd wordt om de tijdlijn van de berichten en telefoontjes uiteen te zetten, werd u plots twee keer gebeld in de maand mei, en één keer in de maand juni (CGVS 1, p. 21). - In het eerste interview vertelt u helemaal niets over het gegeven dat u nadat u niet meer op het paleis mocht slapen, dat u dan nog ergens anders had geslapen, zoals u in het tweede interview wel vertelt (CGVS 2, p.6). Wanneer u gevraagd werd of u ergens hulp had gezocht, antwoordt u enkel dat u tegen de directeur-generaal van het paleis had gezegd dat u uit uw huis had gevlucht, maar dat hij u niet had geholpen (CGVS 1, p. 19). Toen u gevraagd werd wat u allemaal concreet gedaan had nadat uw huis aangevallen was, verklaart u dat u naar het paleis ging, dat een bewaker u vroeg wat er scheelde, en dat u tegen hem zei dat u ruzie had met uw vrouw. U verklaarde letterlijk: "omdat ik niemand vertrouwde" (CGVS 1, p. 22). Even later verklaart u ook nog dat u verder ging met uw werk in het geheim, dat de overheid u niet hielp, en dat u dan besloot om het land te verlaten (CGVS 1, p. 23). Wederom vernoemt u geen persoon die u geholpen zou hebben. In het tweede interview wordt u dan gevraagd of u nadat u uit het paleis gezet werd, of u dan nog ergens anders had geslapen. Pas dan vernoemt u deze persoon die u geholpen heeft, en bij wie u kon slapen (CGVS 2, p. 6). U wijzigt dus onderdelen van uw relaas tussen beide interviews. Dit komt uw geloofwaardigheid, die op dit punt al beneden alle peil is, allesbehalve ten goede.

Ten slotte wil het CGVS enige twijfels opwerpen bij de ernst van uw beweerde nood aan asiel.

Uit een Facebookpost van een van uw profielen zijn sterke aanwijzingen dat u dit jaar nog naar Mogadishu reisde (zie screenshot nummer vijf in de blauwe map van het administratieve dossier). U postte namelijk dat u op 21 januari van dit jaar naar Mogadishu bent gegaan. Van iemand die vreest voor zijn leven in Mogadishu, kan men logischerwijze ook verwachten dat deze persoon alles doet om te vermijden om opnieuw op deze plek te komen. Omwille van de bovengenoemde redenen twijfelde het CGVS al ten zeerste aan de waarachtigheid van de door u ingeroepen asielmotieven, en nu dat blijkt dat u mogelijks terugkeerde naar Mogadishu, worden deze twijfels des te groter. Dat u weigert om uw paspoort voor te leggen, is mogelijks in verband te brengen met het proberen te verhullen dat u naar Mogadishu terugkeerde of andere reizen hebt

ondernomen met dit paspoort. Alleszins kan het CGVS geen zicht krijgen over het gegeven of u al dan niet terugkeerde naar Mogadishu, aangezien u weigert om uw paspoort voor te leggen.

Dat u geen ernstige nood hebt aan asiel, blijkt ook uit het gegeven dat u eerst in Nederland nog de volleybalconferentie bijwoonde, vooraleer dat u naar België kwam om hier asiel aan te vragen (zie foto nummer zes die u zelf hebt gepost op uw Facebookprofiel en waarvan de achtergrond duidelijk het logo van de conferentie toont). Van mensen die daadwerkelijk nood hebben aan asiel, kan verwacht worden dat ze zich zo snel mogelijk willen aanmelden voor asiel. Het FIVB wereld congres werd gehouden van 22 tot 25 september in Arnhem (zie screenshot nummer 7 in de blauwe map van het administratieve dossier). Dat u, als u daadwerkelijk vreest voor uw leven, dan eerst nog een congres zou gaan bijwonen, in de plaats van meteen asiel aan te vragen, valt niet serieus te nemen. Daarbij wilt het CGVS ook opmerken dat u niet hebt aangehaald dat u naar deze conferentie bent geweest, niet in het eerste interview wanneer naar uw reisweg gevraagd werd (CGVS 1, p. 19), noch in het tweede interview toen u wel vertelde dat u op basis van de uitnodiging van deze conferentie een visum kon krijgen (CGVS 2, p. 7). Het CGVS wil nog maar eens benadrukken dat het uw verantwoordelijkheid is om een beeld van uw levensomstandigheden te geven.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Ze tonen dan wel uw profiel aan als (voormalig) medewerker van de overheid, maar dit verandert niets aan het gegeven dat u verzaakt heeft aan uw plicht tot medewerking. De documenten die u voorlegde nemen niet weg dat het CGVS heeft moeten vaststellen dat u doelbewuste en weloverwogen leugens heeft verteld. In het geval van de door u neergelegde foto van een beschadigde auto geldt zelfs het tegendeel.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html) of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EU AA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 23 oktober 2023 (update), https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20231023.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van

de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Benadir/Mogadishu wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Mogadishu een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Benadir is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering. Meerdere bronnen melden dat de veiligheid in en rond de hoofdstad sinds mei 2023 is verbeterd dank zij een verhoging van veiligheidsoperaties en het aantal controleposten in de regio Benadir. Er vindt tijdens de huidige verslagperiode geen zware terreuraanslag plaats met een hoog aantal dodelijke slachtoffers.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Benadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Benadir van januari 2023 tot en met november 2023 482 veiligheidsincidenten, waarvan 238 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Daarnaast noteert ACLED in deze categorie ook geweldsincidenten tussen Somalische veiligheidsdiensten onderling, aanvallen van de Somalische veiligheidsdiensten op al-Shabaab, één incident tussen ATMIS-eenheden en één ISSP-aanslag op een ATMIS-konvooi. Al-Shabaab wordt ook (vermoedelijk) verantwoordelijk geacht voor 134 van de 147 incidenten onder de categorie explosions/remote violence. De groepering pleegt IED-aanslagen, gooit granaten op (burger)doelwitten en vuurt mortiergranaten af die op residentiële wijken in de stad landen. Het geweld is grotendeels gericht tegen de aanwezige veiligheidsdiensten, (voormalige) leden van de federale regering, een restaurant dat veel bezocht wordt door overheidspersoneel en zakenmannen. De terreurgroep is ook verantwoordelijk voor 66 van de 97 geregistreerde incidenten onder violence against civilians in de

hoofdstad. Het betreffen allemaal schietincidenten waarbij al-Shabaab onder meer clanouderen, zakenlui, ambtenaren, veiligheidspersoneel off-duty, vermoedelijke bendeleden en drugdealers doodt. Sommige motieven zijn onbekend en al-Shabaab eist niet iedere moord publiekelijk op. Naast al-Shabaab zijn de aanwezige veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende gewapende groepen verantwoordelijk voor het geweld. Het geweld door de criminele jeugdbende Ciyaal Weero neemt ook toe in de hoofdstad. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 519 dodelijke slachtoffers in Benadir door het geweld. De meeste registreert ACLED onder de categorie battles met 252 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten, politieagenten en AS-strijders die omkomen tijdens onder meer AS-aanvallen en antiterreuroperaties. ACLED noteert ook enkele burgerdoden door dit geweld. Voor de incidenten onder explosions/remote violence noteert ACLED 167 dodelijke slachtoffers, waaronder 40 burgers, en voor violence against civilians 100 burgerdoden. Bijna alle 3.000 intern ontheemden die in de eerste plaats overstromingen ontvluchtten en in een minderheid de conflictsituatie en droogte, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar de hoofdstad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending van de materiële motiveringsplicht in.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Hierbij benadrukt hij dat hij slecht advies heeft opgevolgd en onderstreept hij zijn risicoprofiel als overheidsambtenaar die bovendien een bijzondere zichtbaarheid had doordat hij opkwam voor vrouwenrechten/vrouwenvolleybal en hoofd was van de Somali Volleybal Federation.

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan zijn verzoekschrift.

3.2.2. Op 17 april 2025 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van geeft:

- UNHCR "*International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia*" van september 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Somalia*" van augustus 2023;
- EUAA "*Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation*" van februari 2023;
- EUAA "*Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update*" van 17 mei 2023;
- COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie van 25 maart 2025 (update)*".

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en bijgebrachte stukken blijkt dat hij niet heeft voldaan aan de op zijn schouders rustende medewerkingsplicht;
- (ii) er moet worden vastgesteld dat verzoeker doelbewust heeft gelogen over zijn visum aangezien:
 - (a) verzoeker zich tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud inspande om een overtuigend en gedetailleerd verhaal te verzinnen over de organisatie en het verloop van zijn reis om de Belgische asielinstanties te misleiden,
 - (b) hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud en ook initieel tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud zijn verblijf van één maand in Kenia alvorens zijn komst naar Europa heeft verzwegen,
 - (c) verzoeker leugenachtige verklaringen blijft afleggen in verband met het ogenblik van zijn visumaanvraag, meer bepaald met betrekking tot wanneer hij de uitnodiging voor het volleybalcongres zou hebben ontvangen en de daaraan gekoppelde visumaanvraag zou zijn gebeurd,
 - (d) verzoeker tot op heden zijn dienstpaspoot waarmee hij naar Europa kon reizen niet neerlegt,
 - (e) uit verzoekers opeenvolgende (leugenachtige) verklaringen blijkt dat hij cruciale documenten achterhoudt;
- (iii) verzoeker leugenachtige verklaringen aflegt met betrekking tot het bewijs dat hij voorlegt om de aanslag vanwege Al Shabaab op zijn auto te staven, vermits hij verklaart dat zijn auto ontplofte in juli 2022 en hij ter staving van deze feiten persartikels voorlegt uit 2013, 2014, 2015 en 2019;
- (iv) verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij geen contact meer heeft met zijn familie/netwerk in Somalië gelet op de interacties op meerdere actieve Facebookprofielen;
- (v) er zijn tegenstrijdigheden vast te stellen tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan, meer bepaald: (a) aangaande de tijdslijn van de telefoontjes van Al Shabaab, (b) met betrekking tot het feit dat hij al dan niet op het paleis en nog ergens anders heeft geslapen na de aanslag op zijn huis;
- (vi) verzoeker maakt de ernst van zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk aangezien: (a) uit een Facebookpost sterke aanwijzingen blijken dat hij in 2024 nog naar Mogadishu reisde, hetgeen niet wijst op een ernstige nood aan internationale bescherming en hoe dan ook moet worden vastgesteld dat hij geen zicht biedt op het gegeven of hij al dan niet terugkeerde aangezien verzoeker weigert zijn paspoort voor te leggen,
- (b) het gegeven dat verzoeker eerst in Nederland nog een volleybalconferentie bijwoonde alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en hij deze conferentie niet heeft vermeld, er verder op wijst dat hij niet daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming;
- (vii) de documenten die verzoeker voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;
- (viii) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de situatie onderzocht in de regio Mogadishu/Benadir en wordt geconcludeerd dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij terugkeer naar Somalië voert verzoeker aan Al Shabaab te vrezen omwille van zijn werkzaamheden bij de Somalische overheid binnen het departement dat verantwoordelijk was voor vrouwenzaken, alsook omwille van het feit dat hij hoofd was van de Somali Volleybal Federation.

3.3.4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog benadrukt dat hij inderdaad niet meteen zijn volledige medewerking heeft verleend in het kader van de procedure internationale bescherming, hij bang was en naar slechte raadgevers heeft geluisterd en vervolgens verstrikt zat in een aantal van zijn eigen leugens, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen.

De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met ongeloofwaardige verklaringen, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn reisroute en reisdocumentatie. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen in het kader van zijn eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS en het initieel volharden hierin tijdens het tweede persoonlijk onderhoud doen afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Te meer daar blijkt dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verder onduidelijkheid blijft spuien over zijn daadwerkelijke reisroute en reisdocumentatie. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker tot op heden, en ondanks de opwerping in het verzoekschrift dat hij zich zal inspannen om bewijzen voor te leggen aangaande zijn reisweg en -documenten, nalaat om het dienstpaspoort waarmee hij naar Europa kon reizen voor te leggen, dan wel enig ander bewijskrachtig (begin van) bewijs in dit verband. Deze vaststellingen ondermijnen dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Verzoeker onderstreept voorts in het verzoekschrift nog zijn profiel als overheidsmedewerker en voorvechter voor vrouwenrechten en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging. De Raad merkt evenwel op dat verzoekers voormeld profiel dat op zich niet wordt betwist, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt (zie o.a. UNHCR, “*International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia*” van september 2022, p. 63: “(...) *depending on the individual circumstances of the case* (...)” en EUAA “*Country Guidance: Somalia*” van augustus 2023, p. 82: “*the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: nature of duties, visibility of profile, area of origin and operational capacity of Al-Shabaab, etc.*”). De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker er, gelet op de diverse leugenachtige, niet-aannemelijke en ongeloofwaardige verklaringen, evenwel niet in slaagt de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijven deze pertinente motieven onverminderd overeind, worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.4. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.6. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal maakt volgende beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn aanvullende nota van 17 april 2025:

“UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De

voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De federale overheid en de lidstaten beheren gedeeltelijk het grondgebied. Grote delen van de lidstaten South West en Jubaland zijn onder de controle van de gewapende groepering al-Shabaab (AS) en in mindere mate Hirshabelle en Galmudug. Confrontaties tussen enerzijds AS en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven tijdens deze verslagperiode van 1 december 2023 tot 1 december 2024 de belangrijkste bron van het gewapend conflict. AS blijft complexe aanvallen uitvoeren tegen de regerings- en ATMIS-troepen en de internationale strijdkrachten alsook tegen burgers en de zakenwereld, ook in de beveiligde gebieden in de hoofdstad Mogadishu. Ondanks de belofte van de overheid komt het offensief tegen AS dat is gestart in augustus 2022, tijdens deze verslagperiode maar moeizaam op gang door problemen op logistiek, organisatorisch en financieel gebied. Onenigheid op politiek vlak en ook interclan geweld verhindert het momentum. De Somalische veiligheidsdiensten blijken niet in staat sommige veroverde gebieden op AS onder controle te houden. ACLED noteert de meeste activiteit van AS in de regio Lower Shabelle (South West). AS blijft ook zogenaamde high profile aanvallen uitvoeren in de hoofdstad Mogadishu om de overheid uit te dagen en te tonen dat de terreurgroep nog steeds in staat is toegang te verkrijgen tot gevoelige en beveiligde gebieden. Op 1 januari 2024 ondertekenen de Ethiopische eerste minister Ahmed Abdi en de toenmalige president Bihi van het de facto onafhankelijke Somaliland een Memorandum of Understanding (MOU). Het MOU bevat de toegang van Ethiopië tot een 20km-lange kuststrook, commerciële maritieme diensten en een militaire basis in Somaliland in ruil voor de officiële erkenning van Somaliland als soevereine staat. Dit is de aanleiding voor diplomatieke spanningen tussen de centrale overheid in Mogadishu en de betrokken partijen die ook de oprichting van een nieuwe veiligheidsmacht beïnvloeden. Tijdens de verslagperiode wordt er een punt gezet achter twee internationale ondersteuningsmissies. Op 1 november 2024 wordt de UN Assistance Mission in Somalia (UNSOM) vervangen door de UN Transitional Assistance Mission in Somalia (UNTAMS) en de African Union Transition Mission in Somalia (ATMIS) wordt vervangen door de AU Support and Stabilization Mission in Somalia (AUSSOM). Zowel Egypte als Djibouti hebben aangeboden om troepen te leveren en president Hassan Sheikh Mohamud heeft naast deze landen ook besprekingen gehad met Kenia, Burundi en Oeganda over hun deelname aan de nieuwe missie. Begin november 2024 sluit de Somalische overheid Ethiopië formeel uit voor een deelname aan AUSSOM. In 2024 heeft de centrale overheid ook intern te maken met spanningen tussen Mogadishu en enkele lidstaten waaronder Jubaland door de organisatie van de toekomstige nationale presidentsverkiezingen en de tussentijdse lidstaatverkiezingen.

Uit voornoemde landeninformatie komt verder naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij afkomstig is. Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt geoordeeld dat de regio Mogadishu een gebied is waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De veiligheidssituatie is in Mogadishu drastisch gewijzigd sinds 2011, toen de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouw- en vastgoedsector leven er op. Mogadishu blijft de belangrijkste economische hub in Somalië. Al-Shabaab heeft geen controle meer over Mogadishu maar blijft direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en de veiligheidsdiensten in de stad. Door de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit van de groepering.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Banadir geschat op 2.874.431 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. ACLED noteert in de regio Banadir van 1 december 2023 tot en met 1 december 2024 375 veiligheidsincidenten, waarvan 141 battles. Dit zijn vooral al-Shabaab-aanvallen op de Somalische veiligheidsdiensten. Het betreffen hit-and-run acties en vuurgevechten vaak als reactie op een granaataanval van AS en gerichte moorden op veiligheidspersoneel. Daarnaast lijst ACLED ook incidenten op van geweld tussen de veiligheidsdiensten onderling. Omstaanders raken soms gewond of gedood door dit geweld. ACLED noteert verder 138 incidenten als explosions/remote violence. AS is, op 2 incidenten na, verantwoordelijk voor al deze aanslagen met explosieven, meestal IED's maar ook handgranaten en mortieren. ACLED noteert 6 zelfmoordaanslagen, ook op burgerdoelwitten zoals een hotel en een koffiehuis. Dit geweld is gericht tegen onder meer de aanwezige veiligheidsdiensten, soms werkzaam aan een checkpoint, waardoor soms voorbijgangers getroffen worden. AS voert IED-aanslagen uit

op winkels uitgerust met closed-circuit television (CCTV)-camera's die, op vraag van de regering, om veiligheidsredenen werden geplaatst. Overheidsinstellingen, zoals Villa Somalia, en -personeel blijken uit de door ACLED geregistreerde data ook doelwitten voor terreuraanslagen. In de ACLED-categorie violence against civilians zijn 96 incidenten opgeëlikt. Voor 44 hiervan is AS verantwoordelijk. Het betreffen moorden met een vuurwapen waarbij clanoudsten, off-duty-soldaten, zakenlui en ambtenaren worden geviséerd. De aanwezige veiligheidsdiensten zijn verantwoordelijk voor 46 schietincidenten op burgers onder andere omwille van het weigeren van het opvolgen van bevelen of een discussie bij het betalen van afpersingsgeld. ACLED noteert in de verslagperiode in het totaal 414 dodelijke slachtoffers in Banadir door het geweld. De meerderheid wordt geregistreerd onder explosions/remote violence, namelijk 179. Voor battles noteert ACLED 154 doden in totaal. In totaal noteert ACLED 167 burgerdoden voor deze verslagperiode voor 135 incidenten onder civilian targeting. De zwaarste aanslag in de hoofdstad vindt begin augustus plaats wanneer AS een complexe aanval uitvoert in de buurt van het populaire Lido Beach met onder andere een zelfmoordaanslag op een strandrestaurant. Hierbij sterven 37 burgers en raken meer dan 200 mensen gewond. De intern ontheemden die onder andere onveiligheid en overstromingen ontvluchtten, hervestigen zich in Bari of binnen de regio zelf

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de actuele beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Mogadishu sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Na analyse van de beschikbare landeninformatie, treedt de Raad voormelde beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Deze beoordeling is gebaseerd op actuele landeninformatie. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift in dit kader op zijn profiel als (voormalig) overheidsambtenaar die bovendien opkwam voor vrouwenrechten/vrouwenvolleybal. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing, alsook het voorgaande blijkt dat verzoeker evenwel geen zicht biedt op zijn reisroute, reisdocumentatie, zijn contacten met zijn (familiaal) netwerk in Somalië, zijn eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst en zijn asielrelaas, zodat zowel de commissaris-generaal als de Raad omtrent deze punten in het duister tasten en verzoeker de Belgische asielinstanties verhindert zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden en/of risicoverhogende persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, laar verzoeker na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

3.3.5.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET